

S Heiweä – oder di eärscht Feeri

I has nid kaa wi anner Chinn,
wo albig gern in d Feeri sinn,
un heimlig hett is glich o gwüüscht,
doch het mi das doe schüli tüüscht!

Im Bergli het der Vatter s Vee.
I guu mit im, as mes o gsee
das ii jetz sei ganz tapfer worde
un s Heiweä mach mer numme Sorge.

Nu, s wirt halt baal scho tunggli Nacht.
Mir essen mitenanner Znacht,
ufs Gütschli gummer denn gu ligge.
Jo get, wie cha mi ii dri schigge!

Doch ischt das nid so eifach gsii:
Es het e gruuigs Ggrässel ggii,
die Chüe stün uuf un liggen ab,
denn chratzet eini ame Schtab.

Un mir wirts bang un immer bänger,
der Oobet wirt denn lang un länger.
Es macht mer Angscht en jede Pfnuusch
un zmol haalt is halt numme n uus.

I ha denn pröölet zum Erbarme
im Stall, im Gütschli, i dem warme.
Jo, hett me mii o welle schtroofe,
i hett halt glich nid chönne schloofe!

Der Vatter nimmt mi bi der Hann
un goot no mit mer äi is Lann.
Am Chirchturm hets grad Älfis gschlaage.
Iköer der Vatter gär nüt chlaage!

Dehei schloof i denn glügglig ii:
Das ischt mini eärschi Feeri gsii!